

Een wonderlijke ontmoeting

Ik vergat u nog te vertellen over een bijzondere ontmoeting die ik gisteren had met een klant uit Delft die rond sluitingstijd binnen kwam. Ze was in 2014 in onze vorige winkel ook weleens geweest en had daar een goede herinnering aan. Ze had een slangetje in haar neus waar sondevoeding doorheen kwam. Terwijl haar man de auto nog moest parkeren kreeg ik een gesprek met haar. Ik vroeg haar hoe het mocht gaan, en waarom ze die sondevoeding door haar neus kreeg. Ze vertelde dat haar slokdarm was aangetast door kanker en zij hierdoor niet meer kon eten. Heeft gedurende jarenlang ook veel pijn moeten verduren van opkomend brandend maagzuur dat vaak omhoog kwam en haar hele buik en borst in brand zette. Ik was onder de indruk en vroeg haar of ze hieronder bij tijden niet opstandig was etc, waarop ze me vertelde hoe verenigd ze was met de weg die God met haar ging. Ze zei: als je vraagt waarom mij dit overkomt, zeg je eigenlijk dat het beter was dat iemand anders dit was overkomen. Zulke antwoorden krijg je niet vaak! Maar u dan, hoe gaat het met u, mijnheer Kleen? U heeft de laatste jaren ook heel wat meegemaakt, ze doelde met name op de overval en de nasleep ervan. Ze was onder de indruk dat ik die twee misdadigers had kunnen vergeven terwijl ze mij bijna hadden doodgeslagen. Ik zei haar: mevrouw, ik heb mijn dierbare Zaligmaker ook doodgeslagen met al mijn vele zonden en ongerechtigheden en Hij vergaf het mij ook. Hij ging zelfs in mijn plaats staan, zeggende: Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Hij reikte me de rechterhand, en als je iets van Zijn vergevende liefde in je hart mag hebben dan kan je ook je naasten vergeven inzake de dingen die ze jou hebben aangedaan. Terwijl ik dit tijdens een kop koffie zo allemaal in eenvoud zat te vertellen stroomden de tranen van haar wangen. Ze was één en al luisterend oor. Ik kocht de sieraden die ze mij aanbood en gaf haar mijn andere website en spoorde haar aan daarop te gaan lezen en luisteren, ondanks dat haar man een moslim was die me vroeg of ik hen wilde bekeren. Ik zei: nee mijnheer, dat kan ik niet, maar God kan het wel hoor. Ik kreeg deze vrouw opgebonden, en terwijl ik later onderweg op de fiets naar huis reed werd ik gevoerd met smekingen en geweent om voor haar te bidden. Ik bleef maar gedurig tot de hemel schreeuwen: Lieve Heere, gedenk die arme vrouw toch, wil haar tot U bekeren. Eenmaal thuis gekomen was ik zo vol van dit voorval dat ik weinig trek meer had in m'n avondeten, ik moest denken aan de woorden van de Heere Jezus in Joh. 4:31-34. Wonderlijk zijn Gods wegen. Hartelijke groet, Daan

Reactie van een dierbare vriend en broeder:

Mooi Daan.....De Heere gaat altijd weer andere wegen.. ja ja....dat kan nog... m'n opa (van moeders kant) zat eens op een gezelschap... daar was een meisje dat zat te huilen.. opa zei tegen haar: zou je graag bekeerd willen worden kind?...toen ging ze nog harder huilen .. m'n opa kreeg het opgebonden... totdat het na lange tijd wegviel...na een jaar was hij weer op dat gezelschap...maar het meisje was er niet...hij vroeg naar haar...de mensen zeiden... toen en toen is ze juichend in Christus gestorven...dat was precies toen opa z'n gebed toegesloten werd... ja.... ja ...ach... biddeloze stompers zijn we...tenzij Hij zegt: Zoek Mijn aangezicht...